

Mashiach Now: Practical Applications

The Belief

אָנִי מְאֲמִין בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה, בְּבִיאַת הַמְּשִׁיחַ,
וְאֶף עַל פִּי לְשִׂתְמֵהֶימָה, עִם כָּל זֶה אֶחְכֶּה לוֹ
בְּכָל יוֹם שְׂיָבוֹא

I believe with perfect faith in the coming of the Messiah,
and, though he tarry, I will anticipate daily his coming.

1. Rambam, Pirush Hamishnayos, Sanhedrin Perek Chelek

והיסוד השנים עשר ימות המשיח, והוא להאמין ולאמת שיבא ואין לומר שנתאחר אם יתמהמה חכה לו, ואין לקבוע לו זמן, ולא לפרש את המקראות כדי להוציא מהן זמן בואו, אמרו חכמים תפוח דעתן של מחשבי קצין. ולהאמין בו מן הגדולה והאהבה ולהתפלל לבואו בהתאם למה שנאמר בו על ידי כל נביא, ממשה ועד מלאכי. ומי שנסתפק בו או זלזל בענינו הרי זה מכחיש את התורה שהבטיחה בו בפירוש בפרשת בלעם ואתם נצבים. ומכלל היסוד הזה שאין מלך לישראל אלא מדוד ומזרע שלמה דוקא. וכל החולק בענין המשפחה הזו הרי זה כפר בה' ובדברי נביאיו.

The Consequence

2. Talmud Bavli, Shabbos 31a

אמר רבא בשעה שמכניסין אדם לדין אומרים לו נשאת ונתת באמונה קבעת עתים לתורה עסקת בפריה ורביה צפית לישועה פלפלת בחכמה הבנת דבר מתוך דבר ואפילו הכי אי יראת ה' היא אוצרו אין אי לא לא משל לאדם שאמר לשלוחו העלה לי כור חיטין לעלייה הלך והעלה לו אמר לו עירבת לי בהן קב חומטון אמר לו לאו אמר לו מוטב אם לא העלית

With regard to the same verse, **Rava said:** After departing from this world, **when a person is brought to judgment** for the life he lived in this world, **they say to him** in the order of that verse: **Did you conduct business faithfully? Did you designate times for Torah study? Did you engage in procreation? Did you await salvation? Did you engage** in the dialectics of **wisdom** or understand **one matter from another? And, nevertheless,** beyond all these, **if the fear of the Lord is his treasure, yes,** he is worthy, and **if not, no,** none of these accomplishments have any value. There is **a parable** that illustrates this. **A person who said to his emissary: Bring a kor of wheat up to the attic for me** to store there. The messenger went and brought it up for him. He said to the

emissary: Did you mix a *kav* of *homton*, a preservative to keep away worms, **into it for me? He said to him: No. He said to him:** If so, it would have been **preferable had you not brought it up.** Of what use is worm-infested wheat? Likewise, Torah and mitzvot without the fear of God are of no value.

3. Rambam, Hilchos Melachim 11:1

The King Messiah will arise and re-establish the monarchy of David as it was in former times. He will build the Sanctuary and gather in the dispersed of Israel. All the earlier statutes will be restored as they once were. Sacrifices will be offered, the Sabbatical and Jubilee years will be observed, as commanded in the Torah. Anyone who does not believe in him or one who does not anticipate his coming not only denies the Prophets, but also the Torah and Moses our Teacher. For the Torah has given testimony about him saying, *“And the Lord your G-d will turn your captivity and have compassion with you. He will return and gather you from all the peoples...If any of you should be dispersed at the ends of Heaven, from there G-d will gather you, from there He will fetch you. And the Lord, your G-d will bring you...”* (Deut. 30:3-4). These matters are explicit in the Torah and include everything said by all the Prophets. It is even written in the Chapter of Balaam who prophesized about both the Messiahs. The first Messiah was David who saved Israel from her adversities. The final Messiah will be from his sons and will deliver Israel from the hands of the descendants of Esau. There it says, *“I shall see him, but not now”* (Numbers 24:17) - this refers to David; *“I behold him, and not soon”* (ibid.) - this is the King Messiah; *“A star from Jacob shall step forth”* (ibid.) - this is David; *“and a scepter shall arise out of Israel”* (ibid.) - this the King Messiah; *“and shall smite through the corners of Moab”* - this is David; and so it says,

הַמֶּלֶךְ הַמְּשִׁיחַ עֵתִיד לַעֲמֹד וּלְהַחְזִיר מַלְכוּת דָּוִד לְיִשְׁנָה לַמְּמִשְׁלָה הָרְאשׁוֹנָה. וּבִנְיַן הַמִּקְדָּשׁ וּמִקְבְּץ נְדָחֵי יִשְׂרָאֵל. וְחֻזְרֵי כָּל הַמִּשְׁפָּטִים בְּיָמָיו כְּשֶׁהָיוּ מִקְדָּשׁ. מִקְרִיבֵי קֶרְבָּנוֹת. וְעוֹשֵׂי שְׂמִטּוֹת וְיִוִּבְלוֹת כְּכֹל מִצְוֹת הָאֱמוּנָה בַּתּוֹרָה. וְכָל מִי שְׂאִינוּ מֵאַמִּין בּוֹ. אוֹ מִי שְׂאִינוּ מַחֲכִיחַ לְבִיאָתוֹ. לֹא בִשְׂאֵר נְבִיאִים בְּלִבְדּוֹ הוּא כּוֹפֵר. אֲלֵא בַּתּוֹרָה וּבַמִּשְׁנָה רַבְּנָנוּ. שֶׁהָרִי הַתּוֹרָה הַעֵדָה עָלָיו שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים ל', ג') וְשָׁב ה' אֱלֹהֶיךָ אֶת שְׁבוּתְךָ וְרַחֲמֶךָ וְשָׁב וּקְבַצְךָ וְגו' (דְּבָרִים ל', ד') אִם יִהְיֶה נִדְחָךְ בְּקִצֵּה הַשָּׁמַיִם וְגו' (דְּבָרִים ל', ה') וְהִבִּיאֲךָ ה'. וְאֵלוֹ הַדְּבָרִים הַמְּפָרְשִׁים בַּתּוֹרָה הֵם כּוֹלְלִים כָּל הַדְּבָרִים שֶׁנֶּאֱמָרוּ עַל יְדֵי כָּל הַנְּבִיאִים. אֲרֵי בְּפָרְשַׁת בְּלָעַם נֶאֱמַר וְשָׁם נִבְּא בְּשֵׁנֵי הַמְּשִׁיחִים. בְּמִשְׁחֵי הָרְאשׁוֹן שֶׁהוּא דָּוִד שֶׁהוֹשִׁיעַ אֶת יִשְׂרָאֵל מִיַּד צָרֵיהֶם. וּבַמְּשִׁיחַ הָאַחֲרוֹן שֶׁעוֹמֵד מִבְּנֵי שְׁמוּשִׁיעַ אֶת יִשְׂרָאֵל [בְּאַחְרוֹנָה]. וְשָׁם הוּא אוֹמֵר (בַּמִּדְבָּר כד', יז) "אֲרָאֲנוּ וְלֹא עָתָה" זֶה דָּוִד. (בַּמִּדְבָּר כד', יז) "אֲשׁוּרְנוּ וְלֹא קְרוֹב" זֶה מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. (בַּמִּדְבָּר כד', יז) "דָּרַךְ כּוֹכַב מִיַּעֲקֹב" זֶה דָּוִד. (בַּמִּדְבָּר כד', יז) "וְקָם שֶׁבֶט מִיִּשְׂרָאֵל" זֶה מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. (בַּמִּדְבָּר כד', יז) "וּמַחֲץ פְּאַתַי מוֹאֵב" זֶה דָּוִד.

4. Ramban, Sefer HaGeulah

הַשֵּׁם לְעֵינֵי הָעַמִּים. וְאַמְנָם חֲשָׁבוּ חֲכָמֵינוּ ז"ל הַכּוֹפֵר בְּרֵאשִׁית הַגְּמוּלָה הַזֹּה, רְצוֹנִי לֹאמַר יְמוֹת הַמְּשִׁיחַ, כּוֹפֵר וְאֵין לוֹ חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא⁹⁰, מִפְּנֵי^{ק"ב} שֶׁלֹּא הִבִּיאוּ לָזֶה רַק כַּפִּירָתוֹ בְּשִׁכַר תּוֹרָתוֹ, וְהוּא מְשׁוּגָע, חוֹלֵק עַל הַכְּתוּבִים הַמְּבֹאָרִים^{ק"ב}, וְאַפִּיקוֹרוֹס^{ק"ב} בְּדַבְרֵי רַבּוֹתֵינוּ ז"ל⁹¹.

What does it Mean?

Case 1: The Grain Day

5. Mishna 3:12

בְּרֵאשׁוֹנָה הָיָה לְלוֹבֵב נֶטְלָל בַּמִּקְדָּשׁ שִׁבְעָה, וּבַמְדִינָה יוֹם אֶחָד. מִשְׁחָרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, הִתְקִין רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זַבְדַּי שְׂיֵהָא לְלוֹבֵב נֶטְלָל בַּמְדִינָה שִׁבְעָה, זְכָר לַמִּקְדָּשׁ. וְשְׂיֵהָא יוֹם הַנֶּהֱפָלּוּ אֶסוּר

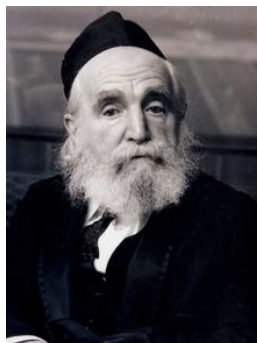
In earlier times the lulav was taken for seven days in the Temple, and in the provinces for one day only. When the temple was destroyed, Rabbi Yohanan ben Zakkai decreed that the lulav should be taken in the provinces for seven days in memory of the Temple, [He also decreed] that on the whole of the day of waving it be forbidden [to eat the new produce].

6. Talmud Bavli, Sukkah 41a

וְשֵׂיֵהָא יוֹם הַנֶּהֱפָלּוּ מִ"ט מֵהֵרָה יִבְנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וַיֹּאמְרוּ אֲשֶׁתִּקַּד מִי לֹא אֲכַלְנוּ בְּהָאִיר מִזְרַח הַשְּׁתָא נְמִי נִיכּוּל וְאִינְהוּ לֹא יַדְעֵי דִּאֲשֶׁתִּקַּד דְּלֹא הוּוּהוּ בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הָאִיר מִזְרַח הַתִּיר הַשְּׁתָא דִּאיכָא בֵּית הַמִּקְדָּשׁ עוֹמֵר מִתִּיר

§ The mishna continues: Rabban Yoḥanan instituted **that for the entire day of waving the Omer offering**, it is prohibited to eat the grain of the new crop. The Gemara asks: **What is the reason** for this ordinance? It is that **soon the Temple will be rebuilt, and people will say: Last year, when the Temple was in ruins, didn't we eat of the new crop as soon as the eastern horizon was illuminated**, as the new crop was permitted immediately with the advent of the morning of the sixteenth of Nisan? **Now, too, let us eat** the new grain at that time. **And they do not know that although last year, when there was no Temple, the illuminating of the eastern sky permitted one to eat the new grain immediately, now that there is a Temple, the omer offering permits one to eat the new grain.** Until the *omer* offering is sacrificed, the new grain is not permitted.

7. Igros Moshe, V:8

אגרות או"ח חלק ה - פימן ה משה

בע"ה י"א ניסן תשל"ט.

מע"כ אהובי בן אחי וחביבי הגאון מהר"ר יחיאל מיכל פיינשטיין שליט"א

כולכם

תעמדו על הברכה לחג כשר ושמח מאד, וגם שנזכה בו עם כל ישראל לגאולה אשר אנחנו מצפים ומחכים תמיד, וגם לבנין בית הבחירה.

ונקיים גם מצוות פסח, אף אם בטומאה, ובששת ימים עוד לקיים ראייה והגיגה ושמוחה בשלמים. וכנבואת מלאכי (ג', א') אשר פתאם יבא אל היכלו האדון אשר אתם מבקשים, אשר יש לפרש, אף כשליכא רמו, דהרי עברו כל הקיצים שאמרו אף גדולי עולם, וא"כ בכל יום שיבא הוא פתאם. שהרי לא ידוע שום טעם על עדיפות היום מהקודמים, שלכן מצד אמונתנו הטחורה יכול לבא בכל רגע ורגע. ולזה משמע שאיכא חיוב לצפת יותר מחשיבות ספק. והא למ"ד שריב"ז סובר שבליכא מקדש האיר מורח מתיר (מנחות ס"ח ע"א) ובשביל מהרה יבנה ביהמ"ק אף שהוא רק כשלא נבנה עד חמיסר, נאסר יום הנף כולו. ואם היה זה רק בחשיבות ספק, והוא גם רק ספק קטן, לא היה שייך למגזר ולאסור בחדש כל יום הנף.

אלא הוא משום דהחיוב בכל יום לזמן קצת ודאי שיבא היום, וממילא כשיבא חמיסר הרי יהיה החיוב לצפות קצת ודאי על כל שעה ושעה שיבנה, שלכן שייך לגזור. ופשוט שאף רנב"י לא יפלוג על זה. אך שמכיון שהזינן שאיכא ר' יהודה דסובר דכל היום אסור מדינא בליכא מקדש, אמר שגם ריב"ז מדינא אמר, כקושית התוס' שם ע"ב ד"ה בשיטת רבי יהודה אמרה. וא"כ הרי יש לנו לצפות קצת ודאי שיבנה בכל שעה ושעה, שפסח בטהרה שוב אי אפשר, אלא בטומאה, אבל עומר בשני כבר אפשר להיות בטהרה, וכן עולת ראייה ושלמי חגיגה ושמוחה, שכן יש עלינו לצפות. שלכן ודאי יש לנו לברך בזה (וע"ע לקמן סימן כ"ד סוף אות ד' בענין זה).

דודכם אוהבכם בלו"נ
משה פיינשטיין

The Packed Bag

Shaving before the Regel

8. Responsa Binyan Shlomo, OC Siman 10

מעם נכון בעו"ה : **ונראה** שהמעם שחייבו חכמים לגלח ערב
הרגל כל עלמו של תקנה זו לא נחקק רק בזמן הבית דהו חייבין
ברגל בראית פנים בעורה וכבר כתב הרמב"ם ז"ל בפ"א מהלכות ביאת
המקדש הלכה י"ז שאסור לכל אדם בין כהן ובין ישראל להכנס למקדש
טעו מחלפת עזרת ישראל ולפנים כשהוא שתוי יין או שטר או פרוע
ראש דרך טול או קרוע בגדים . ואע"פ שאיט באזהרה אין זה כבוד
ומורא לבית הגדול והקדוש שיכנס בו מטול אבל ישראל שגדל שערו עד
שנעשה מחלפות ולא היה דרך טול ה"ז מותר להכנס לעזרת ישראל
עכ"ל הרמב"ם ז"ל גם והלקך כיון שמפורש יולא שפי רבינו הגדול
ז"ל אלו דאסור לכנס כשהוא פרוע הראש דרך טול לעזרה י"ל דבשביל
זה חשבו חז"ל והזהירו לגלח ערב הרגל כדי שלא יבא מניעה בשביל
זה לבטל מ"ע דאורייתא של ראיית פנים או דיכנס כשהוא מטול
לעזרה ויעבור על עשה מקדשי דתיראו ותקנה גדולה חרגו בזה :

אך כיון דנחקקו אז תקנה הראשונה לא זזה ממקומה משום דמהרה
יבנה ביהמ"ק וכו' וכמו דחייבים האידנא לטהר את עלמו ברגל
ואף דהאידנא ליכא קרבנות ראייה וע"כ דהטעם משום דמהרה יבנה
ביהמ"ק וכן מליטו כה"ג בבבליה (דף ה) עיי"ש וכן אמרינו בפסחים

Building Houses

9. Responsa Chasam Sofer, YD Responsa 138

לבתו כבנו אלא אם מקיימי תקנת בנין דכרין, והך תקנתא לא שייך אלא בקרקע כמבואר שם [ג' ע"ב]. ע"כ אם יבנו בתים ויטעו כרמים מתקנים הכל וק"ל. ומינה גאולתנו העתידה שנסתם קיצה וכל יומא זמנה הוא נתבונן מזקנינו שלא לבנות בתים ולנטוע כרמים כנ"ל. אך כל זה לבנות ללא צורך, אבל צרכינו מרובים וישיבתנו מצער והגלות ארוך עלינו, נראה דאין להקפיד בכיוצא בזה. וטוב שיחנך הבית בתורה ובתפלה זמן מה, כי היא חיינו ואורך ימינו, והי' זה שלום א"נ:

ואולי כבונה בית אבנים שלא לצורך להרחיב לו משכנות בח"ל ולהתיימשש מן הגאולה, בכיוצא באלו הרי בנינו סכנה ואינה מצוה להגן, והה"נ המרחיב דעתו לבנות במקום שלא היה שם בית כדי להוסיף ישיבת ח"ל, ידיעת ההפכים אחד, כי היכי דאיכא מצוה בארץ ישראל בבתי טפי מדקלי משום ישוב א"י, ועיין סוף עירוכין [ל"ג ע"ב] א, ה"ה בהיפוך בח"ל. אבל בעו"ה באורך הגלות כי לא נשא הארץ לשבת אותנו וישמחו אלי ניל כי ימצאו מקום פנוי לבנות עליו בית, ומצוה רבה נמי עביד להמציא מקום דירה לשה פזורה עד ישקיף ה' וירא, ויעיין רפ"ב דתענית י"ז ע"א בפירש"י ד"ה רבי אומר אומר אני כו' יע"ש, לדעתי איכא מצוה וכדי להגן. והנה ירמי' [כ"ט ה'] אמר בנו בתים ושבו וגו' ומייתי ליה ש"ס ב"ב כ"ט ע"א, נראה מזה שהיו בני גולה מצפים לישועת ה' בכהרף עין, והיה בעיניהם כחטא ועון לבנות בתים ולנטוע כרמים בח"ל, עד שנאמר להם מירמי' עפ"י ה' שאין תשועתם ממהרת קודם ע' שנה, (ואמר להם עוד [שם ו'] קחו נשים לבניכם, ומייתי ש"ס בכתובות י"ב ע"ב, י"ל כיון דלא מקיימי תקנתא שיקפוץ ויתן

Pregnant Women and Cemeteries

10. Mishna, Parah 3:2

חצרות היו בירושלים פנויות על גבי סלע ותחתיהם חלול, מפני קבר התהום. ומביאים נשים עברות ויולדות שם ומגדלות שם את בניהן. ומביאים שורים ועל גביהן דלתות, ותינוקות יושבין על גביהן וכוסות של אבן בידם. הגיעו לשלוח, ירדו ומלאים, ועלו וישבו על גביהן. רבי יוסי אומר, ממקומו היה משלשל וממלא:

Courtyards were built in Jerusalem over rock, and beneath them there was a hollow which served as a protection against a grave in the depths. And they used to bring there pregnant women, and there they gave birth to their children and there they raised them. And they brought oxen, upon whose backs were placed doors, and the children sat upon them with stone cups in their hands. When they reached the Shiloah spring they got down and filled the cups with water and then they ascended and sat again on the doors. Rabbi Yose said: each child used to let down his cup and fill it from his place.

ו"ל דא"נ דהנשים הנ"ל היו נריכות להזהר מטומאת מת צימי עיצורן, וממילא כמוצן שלא היו ראין לילך על בית הקברות, ובדאי רוצ צנות ישראל היו רוצות לזכות את צניהן במנוה רבה זו, והיו משמרים ענמן צומן שציהמ"ק היה קיים צימי עיצורן מכל טומאה, כדי שיוכלו לזכות את צניהן במנוה רבה הזו, שיהיו ראין למלאות מים מן השילוח לקדש מי חטאת שמוין על הכהן השורף את הפרה אדומה, - וזה נראה דכהיום גם כן שצמהרה יבנה בית המקדש, (כגמ' ר"ה ל' ע"ב) ונשים מעוצרות עומדות ומנפים מתי יזכו למנוה רבה זו, ושומרות ענמן מטומאה ככל האפשר, וא"כ אפ"ל דמכאן המקור למנהג של הנשים מעוצרות שמהרות שלא לילך על בית החיים, (ושז נתעוררתי מאת הרב השואל שליט"א לעיין בשאלת יעבץ (ח"צ סימן (ק"פ) [קע"ו]) מה שכתב בדבר הרוקם הנ"ל).

והנני דושה"ט וחוחס צחותמי צרכות,

יצחק יעקב ווייס

Buying Kinnos

Rav Nerya

שמעתי מאם לילדים, שהחליטה לפתור אחת ולתמיד את בעית החיפוש אחר ספרי "קינות לתשעה באב" לכל בני המשפחה בכל ערב ט' באב, ומיד בעשירי לחודש אב, התיצבה כחנות לספרי קודש לקנות ספרי קינות. תמה המוכר: עתה, בי' באב רצונך לקנות ספרים אלו לצורך השנה הבאה? הלא עלינו לצפות בכל יום לכיאת המשיח, ועד אז, אי"ה, יגיע, ומה צורך יהיה לך בקינות? ולמעשה — מיאן למכור את הספרים.

Belief in the Jewish People

גאולתן של ישראל

(מתוך דרשת תשובה של הגר"ד סולובייצ'יק שליט"א)

"כל הנביאים כולם ציוו על התשובה, ואין ישראל נגאלין אלא בתשובה" (רמב"ם פ"ז מהלכות תשובה ה"ה) – דברי הרמב"ם מתייחסים למחלוקת שבין ר' אליעזר לר' יהושע (סנהדרין צ"ז, ב), שר' אליעזר סבור כי "אם ישראל עושין תשובה נגאלין, ואם לאו – אין נגאלין", ואילו ר' יהושע חולק עליו.

פסק ההלכה של הרמב"ם כר' אליעזר, מעורר בעיא חמורה הנוגעת לאמונה בביאת המשיח, שהיא מיסודות אמונת היהדות. כי אם הדבר תלוי בתשובה, ואם לא עשו תשובה אין נגאלין, איך אפשר לומר "ואעפ"י שיתמהמה אחכה לו בכל יום שיבוא", והרי אפשר שיתמהמה מאד מחוסר תשובה של ישראל!

אולם סתירה זו לא נעלמה מן הרמב"ם, והוא ממשיך ואומר (שם): "וכבר הבטיחה תורה, שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותם, ומיד הם נגאלין".

יש כאן הבטחה אחת שהיא שתים: כנסת ישראל לא תכלה כליה פיזית ולא תסוף ותתבולל בטמיעה רוחנית. אכן, יש ויש רבים מישראל שהתרחקו ושיצאו לרעות בשדות זרים, אבל "סוף ישראל לעשות תשובה". יוצא, איפוא, כי האמונה בביאת המשיח תלויה באמונה בכנסת ישראל. אמונה זו אומרת כי עד כמה שכנסת ישראל לא תרחיק, עד כמה שלא תתבולל ותתנכר ליהדות – סופה לחזור! והבטחה זו מפורשת בתורה שנאמר: "והיה כי יבאו עליך כל הדברים האלה הברכה והקללה, ושבת עד הי' אלקיך", ואז: "ושב הי' אלקיך את שבותך ורחמך, ושב וקבצך מכל העמים אשר הזפיצך הי' אלקיך שמה" (דברים ל', ב-ג), ועל כך מבוסס ה"אני מאמין" המסכם: אני מאמין בביאת המשיח".

